

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin și avocatul Istrati Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2015 în cauza penală privindu-l pe,

Drumea Ion Ion, născut la 11 noiembrie 1982, originar și domiciliat or. Hîncești, str-la Ștefan Vodă 11.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 06.08.2015-02.10.2015
2. instanța de apel: 05.11.2015-27.11.2015
3. instanța de recurs: 09.02.2016 - 16.03.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 02 octombrie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Drumea Ion Ion, a fost condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe un termen de probă de 3 ani, dacă în acest termen el nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat;

- art. 266 Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie 6.000 lei.

În temeiul art. 87 alin. (2) Cod penal, a fost dispusă executarea de sine stătător a pedepsei sub formă de amendă, numită în baza art. 266 Cod penal.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Drumea Ion Ion, la data de 15 iulie 2015 în jurul orei 16.00 pe traseul Hîncești - Bozieni, la distanța de aproximativ 200 metri de la ieșirea din or. Hîncești, conducând pe timp de ploaie autocamionul de model „Mercedes Sprinter” cu numărul de înmatriculare OR BN 884, fiind neatent, încălcând regulile de circulație rutieră, a tamponat biciclistul Ciubotaru Gheorghe,

care se deplasa regulamentar, în urma cărui fapt ultimului i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, ce au dus la decesul acestuia. Consecințele survenite sunt în legătură cauzală directă cu încălcarea de către Drumea I. a normelor Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 357 din 13.05.2009 și anume a pct: 9.10) 1) Persoana care conduce un vehicul trebuie: a) să fie aptă din punct de vedere psihofiziologic și medical; b) să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; c) să posede cunoștințe de acordare a primului ajutor persoanelor traumatizate ca urmare a accidentului în traficul rutier; pct. 12. 1) 1) Conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier este obligat: a) să oprească imediat vehiculul semnalizându-l în conformitate cu punctul 37 subpunctul 1) litera a) sau subpunctul 2) din prezentul Regulament; b) să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe carosabil provenite ca urmare a accidentului în traficul rutier, cu excepția cazurilor prevăzute în subpunctul 1) literele c) și d) din prezentul punct; c) să acorde primul ajutor, să cheme ambulanța în cazul în care în accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, iar dacă aceasta nu este posibil sau în cazurile de urgență - să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală cu un vehicul de ocazie ori cu propriul vehicul, să declare la unitatea medicală identitatea sa, prezentând permisul conducere sau alt act, precum și certificatul de înmatriculare a vehiculului, ulterior să revină la locul accidentului; d) să elibereze carosabilul deplasând vehiculul pe acostament ori cât mai aproape de bordura trotuarului, atunci când în urma accidentului nu sânt persoane decedate și/sau traumatizate, iar prezența pe carosabil a vehiculului implicat în accident face dificil sau blochează traficul rutier; e) să marcheze locul inițial al vehiculului, obiectelor ce țin de accident și a persoanei traumatizate, dacă se impune schimbarea poziției acestora pentru acordarea primului ajutor, transportarea persoanei traumatizate cu propriul vehicul la unitatea medicală pentru eliberarea carosabilului; f) să asigure, pe cât posibil, păstrarea urmelor, precum și ocolirea locului accidentului; g) să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc până la sosirea lucrătorilor de poliție; h) să nu consume băuturi alcoolice sau droguri, precum și să nu administreze medicamente preparate în baza acestora până nu va fi supus testării alcoolscopice, sau, după caz, examinării medicale și recoltării probelor biologice; pct. 45. 1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră.

Tot el, la data de 15 iulie 2015 în jurul orei 16.00 pe traseul Hîncești - Bozieni, la distanța de aproximativ 200 metri de la ieșirea din or. Hîncești, conducând autocamionul de model „Mercedes Sprinter” cu numărul de înmatriculare OR BN 884, îndată după săvârșirea din culpa lui a accidentului rutier, soldat cu decesul biciclistului Ciubotaru Gheorghe, adică imediat după comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, fără a acorda ajutor medical persoanei accidentate

și fără a anunța despre incident organul de poliție, încălcând prevederile art. 12 pct. (1) al Regulamentului Circulației rutiere, a părăsit locul accidentului rutier.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane*, precum și în baza art. 266 Cod penal – *părăsirea locului accidentului rutier de către o persoană care conduce mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației și de exploatare a mijlocului de transport, dacă aceasta a provocat urmările la art. 264 alin. (3) și (5)*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță și în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, prin care inculpatul să fie condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani;

- art. 266 Cod penal, la 1 an închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabilit lui Drumea I., pedeapsă definitivă de 4 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani. Totodată, a menține celelalte dispoziții ale sentinței.

În motivarea apelului procurorul a invocat că, pedeapsa penală stabilită este prea blândă, contravine scopurilor pedepsei stabilite de art. 61 Cod penal. Luând în considerație faptul că, persoana inculpatului conform materialelor prezentate deși este caracterizat pozitiv, a săvârșit o infracțiune care conform art. 16 Cod penal, se plasează în categoria crimelor grave și prezintă un pericol social sporit pentru societate. Inculpatul vina de comiterea infracțiunii, deși a recunoscut-o, nu a conștientizat până la încheierea examinării în fond a caracterului social periculos al acțiunilor sale, a părăsit locul accidentului rutier, faptă săvârșită cu intenție, întru evitarea răspunderii penale, eschivându-se cu intenție de a participa la actele de constatare, deci sunt circumstanțe ce denotă faptul că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal privind suspendarea condiționată a executării pedepsei a fost neîntemeiată, iar în privința inculpatului urma a fi aplicată doar pedeapsa cu închisoarea și executare reală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2015, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința în partea stabilirii pedepsei inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pronunțată o nouă hotărâre în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Drumea I., a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În rest sentința a fost menținută.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a considerat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Privitor la pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a conchis că prima instanță incorect a aplicat prevederile legale, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal și nu a ținut cont de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, gradul de pericol social al faptei săvârșite reflectat de împrejurările săvârșirii acesteia, poziția procesuală a inculpatului, dar și personalitatea ultimului.

Instanța de apel a apreciat ca incorectă stabilirea de către prima instanță a circumstanței atenuante recunoașterea vinei de către inculpat, deoarece în prezenta speță această circumstanță a atras incidența procedurii simplificate în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, respectiv nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, ceea ce ar însemna că aceleași situații de drept i se acorde o dublă valență juridică.

Totodată, instanța de apel a considerat, că prima instanță nu a individualizat exhaustiv în temeiul art. 7, 75 Cod penal, pedeapsa penală aplicată inculpatului, iar pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea executării pe un termen de probă de 2 ani este una inechitabilă și neproportională infracțiunii comise, luând în considerație personalitatea ultimului, care a săvârșit o infracțiune gravă, comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii și anume că nu a acordat primul ajutor medical, nu a chemat ambulanța, nu a anunțat poliția despre accidentul produs, nu a conștientizat gravitatea faptelor comise, iar în scopul evitării răspunderii penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal a comis o altă infracțiune. Respectiv, conform art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa penală stabilită lui Drumea I. nu-și va atinge scopul, iar aplicarea pedepsei cu închisoarea în privința ultimului, ar duce la conștientizarea de către acesta a faptelor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul în locurile publice și siguranța traficului rutier.

În opinia instanței de apel, sânt întemeiate concluziile primei instanțe, referitoare la stabilirea pedepsei neprivative sub formă de amendă pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, ținând cont de faptul că imediat după accidentarea cyclistului, inculpatul, pentru a salva viața persoanei accidentate, a transportat-o pe ultima la spital, iar a doua zi aflând că persoana accidentată a decedat, s-a prezentat la poliție și s-a predat benevol. De asemenea, de menționat este și faptul că sângele părții vătămate (cadavrului), potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 85 din 16.07.2015, conținea 1,22% alcool etilic, circumstanțe ce, în opinia instanței sânt atenuante pentru inculpat.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În susținerea poziției sale, procurorul invocă:

- pedeapsa penală stabilită inculpatului este prea blândă;
- luând în considerație faptul, că persoana inculpatului conform materialelor prezentate, deși este caracterizat pozitiv, a săvârșit o infracțiune care potrivit Codului penal, se plasează în categoria crimelor grave și prezintă un pericol social sporit pentru societate prin consecințele cauzate de comiterea infracțiunii, inculpatul vina în săvârșirea infracțiunii deși a recunoscut-o, nu a conștientizat până la încheierea examinării cauzei în fond a caracterului social periculos al acțiunilor sale, a părăsit locul accidentului rutier - faptă săvârșită cu intenție, întru evitarea răspunderii penale;
- în dispozitivul deciziei instanța de apel nu s-a expus asupra pedepsei prevăzute de art. 266 Cod penal și a pedepsei definitive, în cazul în care a fost condamnat pe ambele capete de acuzare.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6.2. Avocatul, Istrati I., prin care solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie menținută sentința.

În motivarea recursului său invocă că:

- instanța de apel a apreciat neadecvat concluziile primei instanțe, considerând incorectă aplicarea prevederilor legale la aprecierea și individualizarea pedepsei;

- concluziile instanței de apel nu sânt racordate prevederilor art. 7, 75 Cod penal, fiind superficiale, conținând contradicții de apreciere a cumulului de circumstanțe și probe, ce nu sânt adecvate principiilor individualizării pedepsei;

- instanța de apel obiectează primei instanțe faptul, că la pronunțarea sentinței, nu a luat în considerare circumstanțele agravante și acordarea dublei valențe juridice recunoașterii vinei la examinarea în procedura simplificată, însă într-adevăr nu s-au stabilit circumstanțe agravante, iar acceptarea de către inculpat a examinării cauzei penale în procedură simplificată, denotă atitudinea sa față de cele comise și în special, conștientizarea gravității faptelor, materializarea unei echități prin recuperarea prejudiciului material și moral. Respectiv, aceste circumstanțe minimalizează gradul de pericol social al persoanei inculpatului;

- consideră, că prima instanță a aplicat corect principiile individualizării pedepsei, argumentând major și multilateral concluziile sale și în așa fel, pedeapsa fiind echitabilă faptei comise și persoanei inculpatului.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente:

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În prezenta speță, se atestă că recurenții invocă drept temeiuri pentru recursurile sale prevederile pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de*

drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, instanța de recurs reține că autorii recursurilor nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte.

7.1 Cu referire la recursul declarat de către procuror

Așadar, din conținutul recursului declarat de către procuror rezultă că acesta îl consideră pasibil casării inclusiv și prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Deci, de remarcat este acel fapt că acest punct al normei supra menționate, de fapt conține 5 temeuri ce pot fi invocate pentru recurs, însă autorul nu indică concret în baza cărui teme din cele menționate la pct. 6) al normei respective își întemeiază recursul său.

Tot din textul recursului, Colegiul constată că, recurentul critică hotărârea instanței de apel pentru faptul că în dispozitivul deciziei sale nu s-a expus asupra pedepsei prevăzute de art. 266 Cod penal și a pedepsei definitive, în cazul în care a fost condamnat pe ambele capete de acuzare. Respectiv, în cazul dat, în opinia instanței de recurs este semnalat temeiul prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod penal și anume că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

Referitor la critica invocată și semnalată sub aspectul prezenței temeiului de casare stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal remarcă, că dispozitivul este o parte esențială a hotărârii, reprezentând ceea ce instanța a hotărât, de aceea trebuie să fie concis, explicit și categoric. Dispozitivul reprezintă soluția aleasă de instanță și trebuie să coreleze cu motivarea unei asemenea soluții. În sens contrar, hotărârea nu va putea fi executată, precum și în cazul când este lipsit de claritate și de sens.

Revenind la prezenta speță, contrar criticii invocate sub aspectul prezenței cazului de casare semnalat și menționat mai sus, Colegiul penal menționează că în conformitate cu prevederile alin. (1) art. 84 Cod penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

În prezenta cauză penală se atestă că inculpatul a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal și potrivit art. 16 alin. (2) și (4) Cod penal, aceste infracțiuni comise de inculpat se consideră, prima - ca gravă și respectiv cealaltă - ca ușoară.

Pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, inculpatul a fost condamnat de către instanța de apel, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, totodată fiind menținută condamnarea inculpatului de către prima instanță, în baza art. 266 Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale ceea ce constituie 6.000 lei.

La caz, se constată că inculpatul a fost recunoscut vinovat de săvârșirea a 2 infracțiuni, urmând a fi stabilită și pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni, conform art. 84 alin. (1) Cod penal.

Din dispozitivul deciziei instanței de apel, se observă că această instanță pronunțând o nouă hotărâre în latura pedepsei pe capătul de învinuire în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, nu a aplicat prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, însă a menținut celelalte dispoziții ale sentinței. La fel, rezultând din dispozitivul sentinței se observă, că nici prima instanță condamnând inculpatul pentru infracțiunile imputate, nu a aplicat prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, însă a menționat despre dispozițiile acestei norme în partea motivantă a sentinței, totodată fiind dispusă conform art. 87 alin. (2) Cod penal executarea de sine stătătoare a pedepsei stabilite sub formă de amendă, în baza art. 266 Cod penal.

Prin urmare, învederând dispoziția alin. (3) art. 84 Cod penal, unde este prevăzut, *dacă pentru infracțiunile care intră în concurs sânt stabilite pedepse principale de diferite categorii, a căror cumulare nu este prevăzută de art. 87, și instanța de judecată nu va găsi temeiuri pentru absorbirea unei pedepse de către alta, ele se execută de sine stătător*, Colegiul penal consideră, că în prezenta speță, faptul că instanța de apel nu a făcut în dispozitivul său referire la art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru a stabili pedeapsa definitivă, nu afectează și nu schimbă în careva mod esența pedepsei stabilite inculpatului, iar încălcarea dată nu este în așa măsură pentru a răsturna situația radical, la capitolul executării pedepsei de către inculpat. Respectiv, nu este rațional de a interveni în hotărârea judecătorească atacată în sensul casării acesteia, deoarece inculpatului i-au fost stabilite pedepse principale de diferite categorii, a căror cumulare nu este prevăzută de legislația penală, astfel, la caz, fiind suficiente și regulatorii prevederile art. 87 alin. (2) Cod penal. Mai mult ca atât, în apelul declarat de către procuror, acesta nici nu a criticat sub acest aspect hotărârea primei instanțe și faptul dat nu a constituit obiect al discuției în instanța de apel.

În consecință, Colegiul statuează că, dispozitivul instanței de apel, în situația dată, de fapt nu este lipsit de claritate sau sens, ce ar duce la imposibilitatea executării hotărârii judecătorești, iar în cele din urmă nu este incident în speța dată temeiul de recurs semnalat și prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Cât privește temeiul de recurs invocat de recurent și stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nici acesta nu și-a găsit confirmarea în cazul dat, pentru a interveni în soluția adoptată la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, instanța de recurs apreciindu-l ca unul declarativ, deoarece argumentele menționate de procuror în recursul său, în ce privește dezacordul cu pedeapsa stabilită inculpatului, au fost invocate și în apel, în vederea excluderii aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a

executării pedepsei. Deci, argumentele invocate de procuror au fost acceptate de către instanța de apel, care a exclus aplicarea art. 90 Cod penal, stabilindu-i o nouă pedeapsă cu executare reală în penitenciar, din motiv că nu a anunțat poliția despre accidentul comis și nu a revenit la locul accidentului rutier pentru a fi constatate toate împrejurările cauzei. La fel, concluziile instanței de apel despre aplicarea pedepsei cu închisoare inculpatului, Colegiul penal le consideră întemeiate, pentru ca ultimul să conștientizeze despre faptele comise, comportamentul său și siguranța traficului rutier, precum și despre urmările survenite, ce au dus la decesul unei persoane.

De asemenea, instanța de recurs consideră întemeiate concluziile instanțelor de fond în ce privește individualizarea pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, reținându-se acel fapt că inculpatul a părăsit locul accidentului rutier, pentru a transporta victima la spital, iar în urma raportului de expertiză medico-legală nr. 85 din 16.07.2015, s-a constatat că sângele victimei conține 1,2% alcool etilic, adică partea vătămată era în stare de ebrietate și în astfel de împrejurări în mod fondat s-a conchis de a-i stabili inculpatului o pedeapsă mai blândă, sub formă de amendă, fiind dispusă executarea acesteia, conform art. 87 alin. (2) Cod penal, de sine stătător.

7.2 Cu referire la recursul declarat de către avocatul Istrati I. în numele inculpatului

Apărătorul inculpatului, contestă hotărârea instanței de apel prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală invocând, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Însă, Colegiul penal menționează că, acest temei pentru recurs este incident în cazul când nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Analizând textul hotărârii atacate în raport cu argumentele invocate în recursul apărătorului, Istrati I., Colegiul statuează, că instanța de apel și-a motivat decizia în concordanță cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la admiterea apelului declarat în prezenta cauză de către procuror, fiind motivată just adoptarea unei asemenea soluții. Totodată, Colegiul penal atestă că instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile, detaliate și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță și verificate în ședințele de judecată. Prin urmare, instanța de recurs conchide, că temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea în prezenta speță, iar conținutul recursului declarat de către apărătorul inculpatului, de fapt nu conține o motivare suficientă și argumentată prin prisma prezenței temeiului de casare menționat mai sus, având caracter declarativ și în care predomină critica îndreptată spre dezacordul cu stabilirea pedepsei cu închisoare și executare reală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

La fel, instanța de recurs consideră că nu sânt incidente situației de intervenire în sensul casării hotărâri atacate, argumentele invocate de recurent, în sprijinul

temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Nu pot fi reținute alegațiile recurentului, precum că instanța de apel la pronunțarea hotărârii sale a considerat că prima instanță nu a ținut cont de circumstanțele agravante, care de fapt nici nu au fost stabilite în prezenta speță. La acest capitol, Colegiul remarcă, că din studiul textului hotărârii instanței de apel nici nu se atestă faptul existenței a careva concluzii, referitor la neluarea în considerare a circumstanțelor agravante, ci a faptului că nu s-a ținut cont în deplină măsură de alte împrejurări, precum ar fi faptul că nu a fost sesizată poliția despre accidentul rutier și altele, însă nicidecum aprecierea acestui fapt ca circumstanță agravantă, în sensul art. 77 Cod penal. Respectiv, acest argument urmează a fi apreciat de către instanța de recurs, ca nefondat.

De asemenea, este neîntemeiată critica recurentului referitoare la concluziile instanței de apel privind acordarea dublei valențe juridice - recunoașterii vinei, la examinarea cauzei în procedura simplificată, deoarece într-adevăr recunoașterea vinovăției ce atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) Cod penal, ceea ce ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică, fapt menționat și în pct. 35 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 13 din 16.12.2013 *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești*. Pentru faptul recunoașterii vinovăției și respectiv solicitării examinării cauzei în procedura simplificată, în conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, legiuitorul a prevăzut dreptul inculpatului de a beneficia de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare și de reducere cu o pătrime în cazul a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amenda sau cu munca neremunerată în folosul comunității, reduceri de care în cazul dat inculpatul a și beneficiat. Prin urmare, recunoașterea vinei nu mai poate constitui o circumstanță, ce ar putea fi pusă la baza aplicării altor prevederi ale Codului penal, pentru a atenua sancțiunea sau modalitatea executării pedepsei numite.

Aserțiunea apărătorului ce vine în susținerea recursului său, privitor la practica Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție în cauza nr. 1ra-686/2015 în privința lui Butnaru V. Gh., condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, unde în privința ultimului instanța de recurs a considerat posibil și i-a aplicat pedeapsă cu suspendare condiționată, conform art. 90 Cod penal, Colegiul o consideră irelevantă la caz, deoarece în acea speță părților vătămate le-au fost cauzate leziuni corporale grave și medii, însă în prezenta cauza penală privind condamnarea lui Drumea I., au survenit consecințe mai grave și anume – decesul persoanei, fiind însoțită și de comiterea unei infracțiuni comise cu intenție, prevăzute de art. 266 Cod penal – părăsirea locului accidentului rutier, respectiv împrejurările acestei cauze nu pot fi asimilate cu împrejurările cauzei penale menționate de recurent.

Generalizând cele expuse, Colegiul statuează că, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de apel, pe capătul de învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina ultimului, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se

convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni, atât de către inculpat, cât și de către alte persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, ce impune inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate în prezenta cauză, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin și avocatul Istrati Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Drumea Ion Ion**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 06 aprilie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie